

Ελένη Σεμερτζίδου

**«ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΕΤΡΙΝΟΥ
ΦΑΡΟΥ»**

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΟ

ΔΙΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΟΜΟΤΙΤΛΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ

2014

Η Ελένη Σεμερτζίδου γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Είναι Διδάκτωρ Λογοτεχνίας του Ιονίου Πανεπιστημίου. Αρκετά μυθιστορηματικά και θεατρικά της έργα έχουν δημοσιευτεί ηλεκτρονικά στο διαδίκτυο και έχουν ανεβεί

από θεατρικές ομάδες σε Ελλάδα και Κύπρο. Αρθρογραφεί σε λογοτεχνικά περιοδικά, στην εφημερίδα ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, καθώς και στο Παγκόσμιο Φόρουμ Διανοήσης

**Έργα της
στις ηλεκτρονικές σελίδες:**

<http://www.elenisemer.blogspot.gr/>

<http://www.seeleni.blogspot.gr/>

<http://www.etp.gr>

<http://www.wif.gr/>

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

1. ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ
2. ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡ
3. ΚΑΦΕΤΖΗΣ
4. ΔΗΜΑΡΧΟΣ
5. ΤΑΝΙΑ
6. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ
7. ΙΕΡΕΑΣ
8. ΓΕΡΟ-ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΡΙΟΣ
9. ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ

Το σημείωμα της συγγραφέως

Νομίζω ότι ο άνθρωπος είναι το πιο θλιμμένο είδος πάνω στο πλανήτη. Η θλίψη του τον συνοδεύει μέχρι το θάνατό του. Δεν τον αφήνει σε ησυχία ούτε λεπτό. Έρχεται και ξανάρχεται, σε τακτά χρονικά διαστήματα, στη ζωή του, προσβάλλοντας ακόμη και τις πιο ευτυχισμένες, θεωρητικά, στιγμές του. Γιατί, όμως;

Από τότε που συνειδητοποιούμε την ύπαρξή μας, όλοι μάς λένε να κοιτάμε μπροστά, να ατενίζουμε, με αισιοδοξία, το μέλλον. Έτσι, μέσα στο παιδικό μας μυαλό, η ζωή σχηματοποιείται σε μια ατέρμονη ευθεία γραμμή.

Και, τότε, η ανεμελιά παραχωρεί τη θέση της στην αγωνία. Η ευθεία γραμμή δεν είναι ατελείωτη, αλλά πεπερασμένη! Πολύ πεπερασμένη, μάλιστα! Και το *αύριο*; Υπάρχει *αύριο*, στ' αλήθεια, ή, μονάχα, ένα *χθες*; Στους άλλους μπορούμε να λέμε ψέματα. Στον εαυτό μας, όχι.

Ο φάρος δένεται με την ανθρώπινη μοίρα, με το φθαρτό πεπερασμένο γίνεσθαι, όπου όλα *κινούνται, μέσα στη φυσική κίνηση και αναδίπλωση*, για να οδηγήσουν, τελικώς, στο «έγκλημα», στο *υπαρξιακό δράμα του ανθρώπου, τη λήθη*. Στο πέτρινο φάρο έχει στοιχειώσει το «φάντασμα» του, νέο-αφιχθέντος στο νησί, νεαρού άντρα, εδώ και χρόνια. Μήπως, όμως, και το δικό μας; ..

“Συγχώρεση και αγάπη” θα του πει ο ιερέας για να ξορκίσει το κακό που βλέπει να έρχεται στο νησί

“Οι φάροι δεν φταίνε σε τίποτα” θα πει η Τάνια, σε μια αποστροφή του λόγου, συνομιλώντας με το νέο άντρα

“Πάρε από το νησί αυτό που σου ανήκει και μετά φύγε” λέει, με τη σειρά της, η κοπέλα του μπαρ

“Μην αλλάζεις τα σχέδια σου. Ό,τι είναι να κάνεις, κάνε το γρήγορα” θα συμπληρώσει η Τάνια, *οπλίζοντας*, και αυτή, το χέρι του άντρα για το *φόνο στο Κόκκινο σπίτι*

Κι εσείς, όμως, οπλίσατε το δικό μου χέρι. Δεν με εμποδίσατε. Αντιθέτως, με προτρέψατε σε αυτό το εγχείρημα. Κι έτσι, γινόμαστε μαζί «*συνένοχοι*» στην ίδια αποτρόπαια πράξη αγάπης..

*Ελένη Σεμερτζίδου
Θεσσαλονίκη 2014*

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ 1

(Νησί

Χειμώνας

Αγέρωχος, άγρυπνος, κουρνιασμένος στην αγκαλιά των βράχων
ορθώνει το πέτρινο ανάστημά του ο φάρος

Ένα μικρό δύσβατο μονοπάτι οδηγεί σε μια μοναδική εξώπορτα

Στον εσωτερικό χώρο, από την πλευρά της θάλασσας, προβάλλουν δύο
δωμάτια

Στο ένα βλέπουμε ένα σιδερένιο μονό κρεβάτι και στο άλλο μία εστία για
το μαγείρεμα

Στους λιθόκτιστους σοβατισμένους τοίχους ξεχωρίζουν τα
σκουρόχρωμα κουφωτά και ισομεγέθη αγκωνάρια, ενώ μια κυκλική
σκάλα ανόδου, με σφηνοειδή σκαλοπάτια, καταλήγει σε έναν μεταλλικό
κλωβό με το φωτοστάσιο

Ο φάρος δείχνει εγκαταλελειμμένος και σε κακή κατάσταση

Μια παλιά σόμπα καίει στο δωμάτιο που μοιάζει με υπνοδωμάτιο

Η βροχή χτυπάει με μανία πάνω στο τζάμι

Ένας γοητευτικός, μελαγχολικός νέος άντρας στέκεται στο παράθυρο,
κοιτάζοντας τη δυνατή βροχή)

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: (Προς το κοινό) «Πώς να είναι, άραγε, ο χειμώνας στο
νησί; ... Εχθές, είχα συνάντηση με το δήμαρχο και το τοπικό δημοτικό
συμβούλιο. Τους έδειξα τη μελέτη που εκπόνησα για την αποκατάσταση
των φθορών που παρατηρούνται στο φάρο. Με κάποιες παρεμβάσεις, ο
φάρος θα αποκτήσει ένα πιο λειτουργικό και φιλικό προφίλ για τους
ανθρώπους που θα θελήσουν να τον επισκεφθούν ... Να περάσουν
λίγες μέρες ... Εδώ. Ο δήμαρχος χαμογέλασε, μετά από λίγο, και μου
είπε με τη νησιώτικη προφορά του:

- Αν και νέος, φαίνεται ότι κόβει το μυαλουδάκι σου! Θα το
προχωρήσουμε το σχέδιό σου! Μην ανησυχείς!

»Ο δήμαρχος ... Ο δήμαρχος έχει μονίμως ένα χαμόγελο στα χείλη.
Κοιτάζοντας, όμως, βαθιά, μέσα στα μάτια του, αυτό που βλέπεις σε
κάνει να θέλεις να στρέψεις το πρόσωπό σου αλλού, για να μην το
αφήσεις να εισχωρήσει μέσα στη ψυχή σου και τη λεηλατήσει.
Προσποιήθηκα, λοιπόν, και εγώ ότι έμεινα πολύ ικανοποιημένος από τη
συνάντηση και τη γενική αποδοχή που είχε η μελέτη μου. Μου ζήτησαν,

κάθε δεκαπέντε μέρες, να τους ενημερώνω για τη πορεία των εργασιών στο φάρο, καθώς και για τις επαφές μου με πρόσωπα που θα μπορούσαν να μου φανούν χρήσιμα (αναστεναγμός) Ένα είδος αναφοράς, δηλαδή ... Προς τους ανωτέρους μου ...»

(Ο νέος άντρας κάθεται, τώρα, σ' ένα στρογγυλό τραπεζάκι παραδοσιακού καφενείου

Ο καφετζής, ένας ψηλός γεροδεμένος άντρας, γύρω στα πενήντα, του φέρνει καφέ

Ματιά διαπεραστική και περίεργη, φωνή στεντόρεια

Οι λιγοστοί θαμώνες του καφενείου κοιτάζουν κι αυτοί με περιέργεια και απορία τον «ξένο»)

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: «Είσαι ξένος στα μέρη μας, παλικάρι μου;»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Ναι. Ήρθα εχθές»

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: «Τουρίστας; Τουρίστας; Το νησί μας, άλλωστε, προσφέρεται και για χειμερινό τουρισμό. Έχει ομορφιές! Ιστορία! Παράδοση!»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: *(αμήχανα)* «..Ήρθα για δουλειά. Είμαι αρχιτέκτονας. Η τοπική αυτοδιοίκηση του νησιού σας ζητούσε αρχιτέκτονα για να εργαστεί σ' ένα πρόγραμμα αναπαλαίωσης και αποκατάστασης του φάρου που είναι λίγο έξω από το χωριό. Θα μείνω στο φάρο τουλάχιστον για τρεις μήνες ... »

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: «Δηλαδή ... Όλο τον χειμώνα θα τον περάσεις στο φάρο;(!)»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Ναι»

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: «Μεγάλη απόφαση, γιε μου! Χαρά στο κουράγιο σου! Και είσαι και νέο παιδί! Το χειμώνα ... Ο φάρος μυρίζει ... Θάνατο»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «..Η ανακατασκευή των φάρων είναι κάτι που με ενδιαφέρει. Κάποτε η Υπηρεσία απασχολούσε αρκετούς φαροφύλακες. Σήμερα ... Οι φάροι έχουν ερημώσει και ... Αργοπεθαίνουν»

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: «Δηλαδή, αγόρι μου, θα αναστήσεις τους φάρους μας; Αυτό μου λες; Γιατί έχουμε και πολλούς! Στο λέω να το ξέρεις!»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: *(αμήχανα)* «..Όχι όλους. Θα έρθουν και άλλοι μηχανικοί και αρχιτέκτονες στο νησί σας»

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: (τρανταχτό γέλιο) «Δεν πειράζει! Δεν πειράζει! Η αρχή είναι το ήμισυ του παντός! Έτσι λέω εγώ για όλα τα πράγματα στη ζωή, παλικάρη μου! Συμφωνείς;»

(Ο καφετζής αποχωρεί, περήφανος και καμαρωτός, με το δίσκο στο χέρι
Ο νέος άντρας πηγαίνει προς το παράθυρο, πάλι, και κοιτάζει τη δυνατή βροχή
Ακούμε τον άγριο άνεμο να σφυρίζει)

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: (Προς το κοινό) «..Άναψα τη σόμπα για να μη ξυλιάσω, το πρώτο βράδυ. Το πάτωμα μυρίζει έντονα χλωρίνη. Πόσο θα ήθελα να ανοίξω το παράθυρο να μπει λίγος καθαρός αέρας! Όμως ... Βροχή ... Πώς να είναι, άραγε, ο χειμώνας στο νησί; Το μόνο σίγουρο είναι ότι η υγρασία σε περονιάζει τους κρύους μήνες ... Αύριο, σκοπεύω να νοικιάσω ένα μικρό αυτοκίνητο για να μπορώ εύκολα να μεταβαίνω στη Χώρα και να συναντιέμαι με τον δήμαρχο και τους τοπικούς παράγοντες...»

(Ξαπλώνει και σκεπάζεται,
μέχρι το κεφάλι, με τις κουβέρτες
Τουρτουρίζει για λίγα λεπτά
Ξαφνικά, πετάγεται έντρομος απ' το σιδερένιο κρεβάτι
Σε μια άκρη της σκηνης φωτίζεται ένα μπαράκι
Μια κοπέλα που κάνει κονσομασιόν πλησιάζει τον νέο άντρα στο κρεβάτι του
Ερωτικό φιλί)

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: (Συνεσταλμένα) «Πώς σε λένε; Πες μου το όνομά σου...»

Η ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡ: «..Γυναίκες σαν εμένα δεν έχουν όνομα. Θα έπρεπε να το ξέρεις αυτό»

(Απλώνει το χέρι της για να την πληρώσει
Παίρνει τα χρήματα από τον νέο άντρα
και αποχωρεί από τη σκηνή)

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: (Κάθεται στο κρεβάτι μελαγχολικός) «..Πέρασαν, ήδη, δυο βδομάδες που ζω και αναπνέω στο νησί, όπως ένα παιδί που κάνει τα πρώτα του βήματα στον κόσμο ...
Εχθές το βράδυ, άνοιξα τη πόρτα του ενός και μοναδικού μπαρ που βρήκα να λειτουργεί στη Χώρα και μπήκα μέσα. Μετά το δεύτερο ποτό, με πλησίασε μια κοπέλα που φαινόταν ότι έκανε κονσομασιόν. Τι τραγική ειρωνεία! Να κάνεις κονσομασιόν σ' ένα μπαρ σχεδόν άδειο! Μου ζήτησε να έρθει στο φάρο. Στη ματιά της υπήρχε κάτι επίμονο, σχεδόν ικετευτικό. Όταν τελειώσαμε, άπλωσε επιδεικτικότητας το χέρι

της και μου ζήτησε να την πληρώσω ... Δεν μου είπε ούτε καν το όνομά της ...

(Σηκώνεται όρθιος) Ένας κύρος αέρας με χτύπησε κατευθείαν στο πρόσωπο, βγαίνοντας λιγάκι έξω, για να αναπνεύσω...

Τα πόδια μου σταμάτησαν στην άκρη του κιγκλιδώματος ... Ένα σκουριασμένο κάγκελο ήταν το μόνο που με χώριζε από τη θάλασσα και τα κοφτερά βράχια ...

Το έπιασα σφιχτά, και με τα δυο μου χέρια, ακουμπώντας το μέτωπό μου πάνω στη παγωμένη επιφάνειά του. Και εκεί ... Κάτω από έναν ουρανό χωρίς αστέρια ... Έκλαψα με λυγμούς»

(Σκοτάδι στη σκηνή)

ΣΚΗΝΗ 2

*(Σκοτάδι στη σκηνή
Ακούμε τη φωνή του νέου άντρα,
χωρίς να τον βλέπουμε)*

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΝΤΡΑ: «Κατατρεγμένος από όλη τη κοινωνία. Παρατημένος από όλους, δικούς μου και φίλους, οι οποίοι δεν τολμούσανε να με πλησιάσουνε. Θεωρημένος από όλους, σαν τρελός...»

*(Η σκηνή φωτίζεται
Εμφανίζεται η ψηλή και
γεροδεμένη φιγούρα ενός ιερέα
Κάθεται σ' ένα τραπεζάκι, πίνοντας ούζο
Συνομιλεί με τον νέο άντρα
Ακούμε μόνο τη φωνή του νέου άντρα
Δεν τον βλέπουμε επί σκηνής)*

ΙΕΡΕΑΣ: «Πώς πάνε οι δουλειές στο φάρο, παιδί μου; Είσαι ευχαριστημένος από τη συνεργασία σου με τους κατοίκους του νησιού μας; Δεν είμαστε και εύκολη φάρα! Πρέπει να στο πω!»

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΝΤΡΑ: *(χωρίς να φαίνεται επί σκηνής)* «Είμαι αρκετά ικανοποιημένος, Πάτερ, από τη πορεία των πραγμάτων»

ΙΕΡΕΑΣ: «Σκέφτεσαι να μείνεις καιρό στο νησί μας;»

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΝΤΡΑ: «Όλο το χειμώνα»

ΙΕΡΕΑΣ: «Αθηναίος είσαι;»

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΝΤΡΑ: «Ναι»

ΙΕΡΕΑΣ: «Άκου, παιδί μου. Μαθαίνω για σένα στους στενούς κύκλους του νησιού μας. Συγχώρεσέ με, παλικάρι μου, αλλά ένας ιερέας δεν αφήνει εύκολα το καλό να τον προσπεράσει, χωρίς να το αγγίξει! Ήθελα να σε γνωρίσω, εδώ και μέρες. Λοιπόν! Μάλλον, πρέπει να σου πω κάποια πράγματα, για να ξέρεις με τι ανθρώπους έχεις να κάνεις! Οι άνθρωποι του νησιού μας ξεχωρίζουν για την ευστροφία τους, το εμπορικό τους μυαλό, τη καπατσοσύνη και το χιούμορ τους! Ξέρουν να δέχονται εξίσου τα πειράγματα, όπως και να τα κάνουν με αριστοτεχνικό τρόπο. Είναι αδιανόητο να κατεβεί κάποιος στην αγορά, στο λιθόστρωτο της πρωτεύουσας του νησιού, και να μην τον

πειράξουν οι φίλοι του ή να μην πειράξει κανέναν αυτός! Το αντίθετο θα ήταν σοβαρή παράλειψη και αιτία για να ψαχθεί κάποιος!» *(τρανταχτό γέλιο)*

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΝΤΡΑ: *(διστακτικά)* «Πάτερ ... Γιατί στο νησί μιλάνε, διαρκώς, για φαντάσματα;»

ΙΕΡΕΑΣ: *(ταραγμένος)* «Για φαντάσματα; ... Μμμ ... Αλήθεια; ... Για φαντάσματα; ... Ίσως ... Ίσως γιατί, παιδί μου, ο άνθρωπος πλάστηκε από το Θεό για να έχει Κοινωνία μαζί Του. Έχασε, όμως, αυτή τη Κοινωνία. Έτσι, έπλασε δικούς του θεούς. Φαντάσματα της αληθείας ... Είναι, όμως, μεγάλο πρόβλημα, όταν κανείς λατρεύει, αντί για την αλήθεια, τα φαντάσματα, παλικάρι μου!»

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΝΤΡΑ: *(θυμωμένα)* «Πάτερ! Πώς είναι δυνατόν να μιλάτε για επικοινωνία και σχέση με το Θεό, όταν το νησί χτυπήθηκε από τις κακοτυχίες τόσες φορές! Σπίτια καταστράφηκαν ολοσχερώς! Άνθρωποι σκεπάστηκαν κάτω από τόνους χαλασμάτων! Πόνος και κενό ήταν τα μόνα που άφησε πίσω του ο χρόνος, οι σεισμοί και οι πόλεμοι! Όλα αυτά τα κουφάρια των σπιτιών, που μοιάζουν με φαντάσματα, δεν είναι λογικό να ζητούν εκδίκηση για τον άδικο χαμό των ιδιοκτητών τους αλλά και το δικό τους;(!) *(φωνάζοντας δυνατά)* Εκδίκηση!»

ΙΕΡΕΑΣ: *(ταραγμένος)* «Εκδίκηση; ... Μα ... Ηρέμησε, παιδί μου. Ηρέμησε. Όλες οι φυσικές καταστροφές κινούνται μέσα στο Θείο μεταφυσικό σχέδιο. Προέρχονται από τις Βουλές του Κυρίου μας ...»

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΝΤΡΑ: «..Από τις Βουλές του Κυρίου μας!»

ΙΕΡΕΑΣ: *(Μικρή παύση)* «Χμμ ... Δεν θέλω να σε μεταπείσω, γιε μου, αλλά ... Το νησί μας ξαναχτίστηκε πάνω σε γερά θεμέλια. Ο πόνος, η απόγνωση και ο θρήνος μάς έφεραν πιο κοντά. Μας ένωσαν κάτω από έναν κοινό στόχο:

Να βρούμε τη δύναμη και να ξαναφτιάξουμε, μαζί με τα σπίτια μας, και τη ζωή μας από την αρχή. Πίσω από κάθε χάλασμα, κρύβεται η ελπίδα για το μέλλον. Και, μια τέτοια ελπίδα, δεν αφήνει περιθώρια για εκδίκηση, παιδί μου ... *(Μικρή παύση)*

Τέλος πάντων! Δεν είναι ώρα για κηρύγματα! Στο νησί βγάζουμε ένα εξαιρετικό, δυνατό κρασί που λειτουργεί, με όλη του την αξία, σαν οίνος και πνεύμα! Όποτε έχεις χρόνο και διάθεση, έλα στο σπίτι μου να το δοκιμάσουμε! Σου υπόσχομαι ότι δεν θα χάσεις, παλικάρι μου!»

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΝΤΡΑ: «Και εσείς ... Εδώ ... Στο φάρο ... Είστε ευπρόσδεκτος, Πάτερ...»

*(Η ψηλή φιγούρα του ιερέα αποχωρεί
Ο νέος άντρας εμφανίζεται, τώρα, στη σκηνή
Κάθεται, κουρασμένος, στο κρεβάτι του)*

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «..Εχθές, γνωρίστηκα με τον ιερέα του χωριού. Ήρθε στο φάρο αργά το απόγευμα ... Την ώρα που δύνει ο ήλιος, χρωματίζοντας τη θάλασσα με ένα έντονο κόκκινο χρώμα. Είναι η στιγμή που όλο το σώμα μου παραδίνεται στη μέθη ενός γλυκού, ονειρικού λήθαργου ... Ταράχτηκα πολύ βλέποντάς τον να προβάλλει, ξαφνικά, μπροστά μου, μέσα στο μαύρο περίβλημά του. Είναι αλήθεια ότι οι ιερείς δεν μου ήταν ποτέ ιδιαίτερα προσφιλείς ως μορφές. Έβρισκα, πάντα, κάτι απωθητικό πάνω τους. Κάτι που αδυνατούσα, όμως, να του δώσω μια υπόσταση *(Σηκώνεται και γεμίζει ένα ποτήρι)* Δέχτηκε να πιει ένα ποτηράκι ούζο μαζί μου. Υπήρχε μια άνεση στους τρόπους του και, αν και εφημέριος του χωριού, έδειχνε να έχει έναν κοσμοπολίτικο αέρα. Έδινε την εντύπωση του ανθρώπου που έχει συμφιλιωθεί με το κακό, με την αμαρτία, με τα πάθη από τα οποία κυριεύονται, σαν άγρια θηρία, οι άνθρωποι ... Ένας ιερέας έτοιμος να συγχωρέσει και όχι να καταδικάσει...

Κάπου-κάπου, τον έβλεπα να σηκώνει το ποτήρι περήφανα και να κατεβάζει το ούζο μονοκοπανιά *(Σηκώνει το ποτήρι του και πίνει)* Χωρίς τη παραμικρή συστολή, το ξαναγέμιζε αμέσως ...»

*(Το μπαρ φωτίζεται σε μια άκρη της σκηνής πάλι
Ο νέος άντρας δίνει, τώρα, το ποτήρι του στη κοπέλα του μπαρ
Εκείνη το γεμίζει με ποτό
Αλληλοκοιτάζονται ερωτικά)*

Η ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡ: «Αύριο ... Φεύγω ... Δεν θα σε ξαναδώ ... Αυτό το νησί είναι πολύ μικρό για τα όνειρά μου ... Μοιάζει με καράβι τσακισμένο στα βράχια ... Με τρομάζει ... Δεν ξέρω ποιος θα είναι ο επόμενος σταθμός μου ... Φαντάζομαι πως και εσύ δεν γνωρίζεις ...

Πάρε αυτό που σου ανήκει από το νησί και μετά φύγε ... Θα θυμάμαι, πάντα, τη πρώτη μας νύχτα ... Με σένα υπήρχε κάτι το διαφορετικό ... Θα σου φανεί γελοίο αυτό που θα σου πω, αλλά όταν έφυγες, ξέσπασα σε λυγμούς ... Ντράπηκα τόσο που σου ζήτησα χρήματα ... Είσαι καλό παιδί ... Αρκεί να κοιτάξει κανείς τα μάτια σου, για να το διαπιστώσει ... Έχουν μια βαθιά θλίψη ... Τόσο καιρό δεν είδα σε κανενός άλλου τα μάτια κάτι παρόμοιο ... Αισθάνομαι ότι δεν είναι, μονάχα, πόνος αυτό που κρύβουν μέσα τους ...

Είσαι τυχερός που σου δόθηκε αυτό το βλέμμα για να κοιτάξεις τον κόσμο ... Να μη το χάσεις ποτέ ... Καλή τύχη ... Εγώ, μάλλον, το έχασα

αυτό το βλέμμα για πάντα ...» (φιλί αποχαιρετισμού)

(Η κοπέλα του μπαρ αποχωρεί από τη σκηνή)

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: (Επιστρέφει και κάθεται στο κρεβάτι του) «Μόλις έφυγε, ρώτησα τον ιδιοκτήτη του μπαρ, εάν η καταγωγή της ήταν από το νησί...

- «Καμία σχέση» μου απάντησε εκείνος ορθά-κοφτά «Ήταν ξένη»
- «Και τότε; ... Πώς και βρέθηκε εδώ;» τον ρώτησα πάλι
- «Δεν ξέρω ... Μπορεί να ήθελε να ... Να πάρει κάτι από το νησί μας. Να ... Εσύ ... Για παράδειγμα ... Γιατί ήρθες εδώ; Ήταν μόνο η δουλειά που σε τράβηξε;»

»Ταράχτηκα. Το βλέμμα του με διαπέρασε. Δεν είπα τίποτα. Ήπια στα γρήγορα το ποτό μου και έφυγα, σαν κυνηγημένος μέσα στη νύχτα, για το φάρο»

(Σκοτάδι στη σκηνή)

ΣΚΗΝΗ 3

(Σκοτάδι στη σκηνή

*Ακούμε δυνατές φωνές και διαπληκτισμούς
από αίθουσα σύσκεψης δημαρχιακού συμβουλίου*

Ξαφνικά, οι φωνές σιωπούν

Κυριαρχεί ο μελαγχολικός τόνος της φωνής του νέου άντρα)

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΝΤΡΑ: «..Η κοινωνία των ανθρώπων. Η κοινωνία που χτίζει από την αρχή σε γερά θεμέλια τα σπίτια της μετά από έναν τρομερό σεισμό ... Μετά από έναν εγκληματικό πόλεμο ... Η κοινωνία που ξυπνάει και κοιμάται μαζί με τα όνειρα και τις ελπίδες της ... Η κοινωνία που παθιάζεται από πομπώδη και ηχηρά συνθήματα για ισότητα, αδελφότητα, ελευθερία ... Είναι και η κοινωνία που ξέρει να σταυρώνει και, ύστερα, να σταυρώνεται και η ίδια ...»

(Η σκηνή φωτίζεται

*Ο δήμαρχος μπαίνει, συνοδευμένος,
από δύο συνεργάτες του και τον νέο
άντρα που βήχει πολύ)*

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: «Πρώτα την υγεία σου θα κοιτάς, νεαρέ μου, και μετά το φάρο! Στο είπα και χθες και στο ξαναλέω! Ο καιρός στο νησί μας είναι ύπουλος! Και, απ' ό,τι καταλαβαίνω, εσύ όλο ηρωισμούς είσαι! Τι να το κάνω εάν μας φτιάξεις το φάρο και αρρωστήσεις! Όμως ... Ας μιλήσουμε, τώρα, σαν άντρες. Για πες μου. Βρήκαμε κανένα κοριτσάκι στο νησί να μας φροντίζει; ... Ε! Και κανένα παραστράτημα δεν βλάπτει, ρε αδελφέ! Μη θυμώνεις! Έτσι για τα κρύα βράδια!»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Όχι. Δεν βρήκα»

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: «Εεε! ... Τότε, νεαρέ μου, επέτρεψέ μου να σου πω ότι δεν νυχτοπερπατάς και πολύ στα μέρη μας! Διαφορετικά, όλο και θα εκτιμούσες τα προϊόντα του τόπου μας! Πάντως, στο λέω να το ξέρεις!

Σαν και τις δικές μας, δεν θα βρεις πουθενά αλλού στο πλανήτη! Αμαζόνες! Εκεί που πρέπει, πραγματικές γυναίκες! Η Τάνια, για παράδειγμα! Δύο μέτρα κουκλάρα! Όταν τη βλέπω αυτή τη γυναίκα, αναστατώνομαι ολόκληρος! Και τότε λέω από μέσα μου: Τι κρίμα, ρε Θεέ! Δεν είναι άδικο να είναι ... Τέλος πάντων.

Μετά τη παράσταση, έχουμε γεύμα. Θα χαρώ να σε δω.

Θα σου τη γνωρίσω. Η Τάνια είναι θεατρολόγος και σκηνοθέτης, με σπουδές πάνω στο αντικείμενό της. Θα δεις! Μπορείς να πάρεις πολλές ιδέες από τέτοιους ανθρώπους. Άλλωστε και εσείς, οι αρχιτέκτονες, καλλιτέχνες είστε επί της ουσίας!» *(τρανταχτό γέλιο)*

(Ακούγονται φωνές

*Στη σκηνή εισέρχονται καλοντυμένα ζευγάρια,
για να παρακολουθήσουν τη παράσταση
Μία ψηλή, γοητευτική γυναίκα τραβάει
τη προσοχή του δημάρχου)*

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: «Γεια σου Τάνια! Τι κάνεις, ψυχή μου; Μα, για να σε δω! Τι ομορφιές είναι αυτές, μάτια μου! Σπουδαίο έργο μάς ετοίμασες για σήμερα, Τάνια μου! Οι 'Ίκέτιδες'! Τρομερός αυτός ο Αισχύλος! Ωραία πράγματα! Ωραία πράγματα! Μετά έχουμε και γεύμα! Δεν πιστεύω να μην έρθεις! Το τερπνόν μετά του ωφελίμου! (γελάει) Α! Να σου γνωρίσω τον νέο μας αρχιτέκτονα. Έχει αναλάβει να κάνει το φάρο μας κομψό και λειτουργικό!» (γελάει)

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: *(συγκρατημένα)* «Χάρηκα πολύ»

TANIA: *(στον ίδιο συγκρατημένο τόνο)* «Κι εγώ. Πότε υπολογίζεις να τελειώσεις; Θα μείνεις καιρό στο νησί;»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Θα μείνω όλο το χειμώνα»

TANIA: «Έχουμε, επομένως, χρόνο μπροστά μας. Θα μπορούσαμε, σε κάποια επίπεδα, να συνεργαστούμε. Ξέρω ανθρώπους που θα ήταν πρόθυμοι να σε βοηθήσουν. Αύριο, τι κάνεις; Έλα στο σπίτι μου, μετά τις επτά, αν θέλεις. Θα είμαι ελεύθερη»

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: «Έτσι μπράβο! Σας αφήνω να τα πείτε οι δυο σας! Θα σας δω στο τραπέζι, μετά τη παράσταση, παιδιά!»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: *(Στην Τάνια)* «Θα έρθω, μετά τις επτά. Ευχαριστώ πολύ»

*(Μια κοπέλα, με μακριά μαλλιά, ντυμένη στα μαύρα,
έρχεται και παίρνει τη Τάνια,
αγκαλιάζοντάς την από τους ώμους
Η συμπεριφορά της προδίδει ερωτική σύντροφο
Οι καλεσμένοι σιωπούν
Χαμηλός φωτισμός στη σκηνή
Ακούμε τη φωνή του νέου άντρα,
ενώ βλέπουμε σκηνές από την αρχαία τραγωδία)*

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΝΤΡΑ: «...Σκέφτομαι ότι ίσως να μην είναι τυχαία η επιλογή αυτής της τραγωδίας από την Τάνια. Οι Δαναήδες επιστρέφουν στο Άργος προκειμένου να ζητήσουν από τον βασιλιά να τους παραχωρήσει άσυλο. Κυνηγημένες από τα ξαδέρφια τους, του γνωστοποιούν ότι εάν δεν τις δώσει καταφύγιο στη χώρα του, θα

κρεμαστούν μπροστά του με τις ζώνες που φορούν στη μέση τους. Ικετεύουν για αγάπη, κατανόηση, αποδοχή. Γίνονται, όμως, και απειλή που ταράζει τις ναρκωμένες συνειδήσεις του κοινού. Κανένας δεν θέλει να δει τις πληγές τους, γιατί του θυμίζουν τις δικές του πληγές. Τα κορμιά ζητούν απεγνωσμένα να ξαναβρούν την αθωότητά τους. Είναι, όμως, κομματιασμένα. Ο πόνος τους, αυτό το τόσο οικείο στοιχείο, γίνεται ξένο στα μάτια των ανθρώπων που τις κοιτάζουν ...
Εγώ κοιτάζω, απλά, τη κοπέλα με τα μακριά μαλλιά και τα κατάμαυρα ρούχα να κάθεται δίπλα στη Τάνια. Είναι όμορφη. Τη λένε Αλεξάνδρα ...
Είναι η ερωτική της σύντροφος
Η Τάνια, όμως, δεν είναι, απλά, όμορφη, αλλά ... Ωραία»

*(Η παράσταση τελειώνει
Η σκηνή φωτίζεται
Οι καλεσμένοι χειροκροτούν
Ακούγονται επευφημίες)*

- Μπράβο, Τάνια! Μπράβο!

(Η Τάνια υποκλίνεται συγκινημένη στο κοινό)

(Σκοτάδι στη σκηνή)

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΣΚΗΝΗ 1

(Στο σπίτι της Τάνιας)

TANIA: «Βολέψου όπου θέλεις. Θα φέρω κάτι να πιούμε. Η Αλεξάνδρα λείπει. Σήμερα έχει μάθημα, μέχρι αργά το βράδυ»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Εργάζεται κάπου;»

(Η Τάνια γεμίζει δυο ποτήρια με ποτό)

TANIA: «Είναι καθηγήτρια μουσικής. Παραδίδει μαθήματα στο ωδείο της Χώρας» *(Κάθεται)*

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Πώς γνωριστήκατε; ... Στην υγεία σου»

TANIA: «Στην υγεία σου. Η γνωριμία μας έγινε στην Αθήνα. Εκείνο το διάστημα, εγώ δούλευα σ' ένα σχολείο, παραδίδοντας μαθήματα θεάτρου. Στο ίδιο σχολείο, η Αλεξάνδρα έκανε μαθήματα μουσικής. Μετά, εγώ αποφάσισα να επιστρέψω στο τόπο μου, στο νησί, και να κάνω θέατρο για τους συμπατριώτες μου. Εκείνη δέχτηκε να με ακολουθήσει. Έτσι απλή ήταν η γνωριμία μας» *(Σηκώνει το ποτήρι της, για να πει)*

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Στο νησί ... Είναι εύκολο να ζεις με μια γυναίκα; ...»

TANIA: «Μμμ ... Το εύκολο και το δύσκολο εξαρτάται αποκλειστικά και μόνο από εμάς. Εμείς το καθορίζουμε. Ξέρεις ... Στη ζωή, αυτό που ψάχνουμε είναι η αγάπη. Ό,τι και να κάνουμε, αυτός είναι ο απώτερος στόχος μας. Βαδίζουμε προς την αγάπη. Η μόνη διαφορά είναι ότι άλλοι παίρνουν τον ορθόδοξο δρόμο για να τη συναντήσουν και άλλοι τον ανορθόδοξο. Εγώ, ας πούμε ότι, πήρα τον ανορθόδοξο δρόμο, για να φτάσω στο στόχο μου!» *(γελάει)*

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Συγγνώμη ... Έγινα αδιάκριτος»

TANIA: «Δεν έγινες αδιάκριτος. Άλλωστε, χαίρομαι που με ρωτάς. Το αντίθετο θα μ' ενοχλούσε»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Οι συμπατριώτες σου σε εκτιμάνε και σε αγαπάνε πολύ. Για τον δήμαρχο, είσαι σπουδαία γυναίκα»

TANIA: «Η αγάπη έχει πολλά πρόσωπα! Μέχρι και το πρόσωπο του δημάρχου! Δεν νομίζεις;» (γελάνε και οι δύο)

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «..Σκέφτεσαι, κάποια μέρα, να φύγεις από το νησί;»

TANIA: «Η Αλεξάνδρα είναι νέα και ταλαντούχα μουσικός. Όταν θα έρθει εκείνη η ώρα, θα σκεφτώ τι θα κάνω»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Είσαι τυχερή που νιώθεις έτσι. Τα έχεις βρει με τον εαυτό σου. Είναι ολοφάνερο»

TANIA: «Αυτό δεν μπορείς να το πεις, εάν δεν έρθει το τέλος. Το τέλος τα αποκαλύπτει όλα»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Το τέλος ... Το φοβάσαι το τέλος;»

TANIA: «Το φοβάμαι, μέχρι να δω την αρχή. Μετά, κάθε φόβος εξαλείφεται»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: (*Μικρή παύση*) «..Πριν από λίγες μέρες, ήρθε να με βρει στο φάρο ο εφημέριος του χωριού ...»

TANIA: «Αλήθεια; ... Τι ήθελε;»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Να με γνωρίσει. Μου μιλούσε για το νησί και ... Κάποια στιγμή, του είπα ότι οι κάτοικοι συνηθίζουν να μιλούν για φαντάσματα. Τη νύχτα, όταν δύει ο ήλιος, τρομάζουν στην ιδέα ότι πρέπει να διαβούν μονοπάτια ή δρόμους σκοτεινούς ... Φοβούνται να περάσουν δίπλα από ερειπωμένα σπίτια ... Λες και στο μυαλό τους έχει στοιχειώσει το κακό ... Μου απάντησε ότι ένα φάντασμα υπάρχει μονάχα, και αυτό είναι η αθεΐα. Για μένα, πάλι, το φάντασμα είναι... Ο δεύτερος εαυτός μας που δεν μας αφήνει να ηρεμήσουμε ποτέ. Αυτός που βγαίνει τις βραδιές και μας τρομάζει, δείχνοντάς μας την αλήθεια μας ...»

TANIA: «Σε τρομάζει τόσο πολύ η αλήθεια σου; Νομίζω πως δεν θα έπρεπε»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Γιατί;»

TANIA: «Γιατί είσαι νέος και όμορφος και μπορείς ακόμη να ζητάς από τη ζωή και να παίρνεις. Τη δική σου αλήθεια δεν την έχει διαβρώσει το γήρας. Σκέψου το αυτό και θα δεις ότι δεν είναι και τόσο τραγικά τα πράγματα, όσο φαίνονται εκ πρώτης όψεως ... Όταν ήμουν πιο νέα, είχα την αρρωστημένη εντύπωση ότι ο κόσμος μού χρωστούσε ένα σωρό πράγματα και απελπιζόμουν, όταν διαπίστωνα ότι δεν μου τα

έδινε. Τώρα, όμως, πιστεύω ότι κανείς δεν χρωστάει σε κανέναν. Τη πορεία μας ακολουθούμε όλοι οι άνθρωποι, και όσο πιο γρήγορα την αφουγκραστούμε και συμφιλιωθούμε μαζί της, τόσο το καλύτερο για μας»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Μιλάς σαν τον ιερέα»

TANIA: *(γελάει)* «Και να σκεφτείς ότι ποτέ δεν τα πήγαινα καλά με τους ιερείς! Μπορείς, εξάλλου, να καταλάβεις τον λόγο!»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Μπορώ» *(Μικρή παύση)*

TANIA: «Φαντάζομαι ... Θα αναρωτιέσαι πώς περνάω στο νησί ... Εχθές ήρθες στο θέατρο. Είδες όλο αυτό τον κόσμο ... Πιστεύεις ότι οι περισσότεροι έχουν συμφιλιωθεί με τον εαυτό τους; Ότι έχουν καταφέρει να αποβάλουν τον εγωισμό που κρύβουν μέσα τους; Ακόμη και έτσι, όμως, τίποτα δεν τους εμποδίζει να έρθουν σε μια θεατρική παράσταση και να απομακρυνθούν από το ζοφερό τοπίο του μυαλού τους για δύο ώρες. Έχουν την ανάγκη να απομακρυνθούν και εγώ έχω την υποχρέωση να τους βοηθήσω να το κάνουν»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Σαν ένα είδος προσωπικής αναγέννησης;»

TANIA: «Μάλλον, σαν ένα είδος κάθαρσης. Κάθε φορά που τελειώνει ένα έργο, νιώθω να με τυλίγει ένα απέραντο κενό. Την ίδια στιγμή, όμως, αυτό το κενό μετατρέπεται σ' ένα αίσθημα πληρότητας, όπως ακριβώς και η άρνηση της άρνησης μετατρέπεται σε κατάφαση»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «.. Έχεις δίκιο. Το θέατρο έχει τους δικούς του μυστικούς κώδικες»

TANIA: «Όλα είναι ανάγκη. Αυτό να θυμάσαι»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Ανάγκη; ... Για ποιο πράγμα;»

TANIA: *(Βαθύς αναστεναγμός)* «Για λήθη ... Για λήθη»

*(Το πρόσωπο της Τάνιας παγώνει, σαν απονεκρωμένο
Σε μια γωνιά της σκηνής φωτίζεται, πάλι, το μικρό μπαρ
Εκεί περιμένει η Αλεξάνδρα
Ο νέος άντρας σηκώνεται και την πλησιάζει στο μπαρ
Παραγγέλνουν οι δυο τους ποτό)*

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Καλησπέρα Αλεξάνδρα»

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: «Καλησπέρα ... Συγγνώμη που σε έβαλα στον κόπο να έρθεις ... Αλλά ... »

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Δεν πειράζει. Η Τάνια; ...»

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: «Έχει δουλειά με το έργο που θα ανεβάσει τον επόμενο χρόνο»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Εσύ; ... Με τα μαθήματα στο ωδείο; ...»

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: «Καλά ... Καλά ... Ξέρεις ... Ήθελα να σου ζητήσω συγγνώμη ... Η στάση μου απέναντί σου δεν είναι και η καλύτερη. Θα φαντάζεσαι ότι δεν διαφέρω από μια διεστραμμένη ζηλιάρα»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Μην είσαι τόσο σκληρή με τον εαυτό σου. Δεν μου πέρασε κάτι τέτοιο από το μυαλό»

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: «Καπνίζεις;»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Όχι, ευχαριστώ. Δεν το τραβάει ο οργανισμός μου»

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: «Το ίδιο λέει και η Τάνια, κατά καιρούς. Η Τάνια ... Τέλος πάντων. Ας τα αφήσουμε αυτά για άλλη φορά ... »

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Έχει προβλήματα υγείας;»

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: «Όχι αυτή ... Ο πατέρας της ... Όταν ήταν έφηβη, εκείνος πέθανε από καρκίνο των πνευμόνων. Μου έλεγε, πάντοτε, ότι κάπνιζε σαν φουγάρο. Αυτό τη σημάδεψε ...»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Τι δουλειά έκανε ο πατέρας της;»

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: «Ήταν χρυσοχόος στο νησί. Αρκετά ευαίσθητος άνθρωπος, αν και η Τάνια ... »

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Δεν τα πήγαινε καλά μαζί του;»

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: «Μάλλον δεν την ένιωθε όσο εκείνη θα ήθελε. Οι σχέσεις τους ήταν πολύ τυπικές. Σχεδόν σαν ξένοι ... »

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Συμβαίνει αυτό. Δεν είναι σπάνιο φαινόμενο»

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: «Εσύ; ... »

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Τι εγώ; ... »

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: «Να ... Εννοώ ... Με τον πατέρα σου ... Είχες, ανέκαθεν, καλές σχέσεις;»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Δεν τον γνώρισα ... Ήταν ναυτικός»

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: «Πέθανε, όταν ήσουν μικρός; ...»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Όχι ... Πνίγηκε ... »

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: «Πώς; ...»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Σε ναυάγιο ...»

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: «Λυπάμαι ... Πρέπει να σου στοίχισε πολύ...»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: *(Μικρή παύση)* «Η μητέρα της; ... »

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: «Ω! Η Κυρά Διονυσία τα 'χει τετρακόσια, αν και αρκετά γερασμένα πια! Γλυκιά μάνα! Ευτυχώς, για τη Τάνια, λειτουργούσε, πάντα, σαν αντίβαρο. Η Τάνια τής έχει τρομερή αδυναμία. Μερικές φορές ... Όταν ο πατέρας είναι ... Σαν ξένος ...»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Καταλαβαίνω ...»

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: *(Μικρή παύση)* «..Είναι αστείο, αλλά ... Το παιδί στο μπαρ μάς έχει φάει με τα μάτια του, τόση ώρα! Δεν με έχει συνηθίσει, βλέπεις, να κάθομαι τετ-α-τετ με έναν άντρα!»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Δύσκολο να το αποδεχτεί!» *(γελάνε)*

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: «Θα αναρωτιέσαι γιατί σου ζήτησα να συναντηθούμε... Έχει να κάνει με τη Τάνια και εσένα ... Θα είμαι ειλικρινής μαζί σου. Υπάρχει κάτι επάνω σου που δημιουργεί μια ανεξήγητη συγκίνηση στη Τάνια. Από τη πρώτη κιόλας μέρα που γνωριστήκατε, η Τάνια παρουσιάζει περίεργη συμπεριφορά. Αρκεί να σου πω ότι, μετά από εκείνο το απόγευμα που ήρθες στο σπίτι μας, αυτή δεν έκλεισε μάτι όλη τη νύχτα. Είναι αλήθεια ότι προσπάθησα να κάνω μια συζήτηση μαζί της, αλλά δεν έχει διάθεση να πει το παραμικρό. Δεν ξέρω πώς ηχεί στα αυτιά σου αυτό που θα πω, αλλά η Τάνια είναι σύντροφός μου και τη νοιάζομαι. Την αναστατώνεις. Η απορία μου είναι, εάν αυτό γίνεται ηθελημένα ή άθελά σου»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Τι μου προτείνεις να κάνω;»

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: «Δεν ξέρω ... Δεν μπορώ να σου απαγορεύσω να τη βλέπεις ... Άλλωστε, ούτε και η ίδια θα ήθελε κάτι τέτοιο ... Αισθάνθηκα απλώς την ανάγκη να σου το πω ... Ίσως να οφείλεται στο γεγονός ότι μένεις ... Στο φάρο ... Η Τάνια είχε, ανέκαθεν, μια ιδιαίτερη σχέση με τους φάρους ... »

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Γιατί; ... »

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: «Δεν ξέρω ... Δεν μου είπε ποτέ ... *(Μικρή παύση)* Είναι, όμως, ώρα να πηγαίνω. Σε λίγο θα επιστρέψει από το θέατρο. Θα σε παρακαλούσα να μην της πεις τίποτα για τη σημερινή μας συνάντηση»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Δεν θα της πω τίποτα. Μείνε ήσυχη»

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: «Γεια σου λοιπόν»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Αλεξάνδρα ...»

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: «Ναι; ...»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: *(Μικρή παύση)* «Τίποτα. Καλό βράδυ»

*(Η Αλεξάνδρα αποχωρεί από τη σκηνή
Το πρόσωπο της Τάνιας ζωντανεύει πάλι
Ο νέος άντρας και εκείνη στέκονται, τώρα,
ο ένας απέναντι από τον άλλο)*

ΤΑΝΙΑ: «Την είδες; ... Έτσι δεν είναι;»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Ναι ...»

ΤΑΝΙΑ: «Σου είπε για τον πατέρα μου; ...»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Για τον πατέρα σου ... Για το φάρο ... »

ΤΑΝΙΑ: «Ο φάρος; ... Τι σχέση έχει ο φάρος! Ο φάρος δεν φταίει σε τίποτα! ... Ποτέ δεν φταίνε οι φάροι!»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: *(Την αγκαλιάζει)* «Τότε... Μίλησέ μου! ... Πες μου την αλήθεια! ... Τι είναι αυτό που θέλεις να ξεχάσεις αλλά δεν μπορείς, χρόνια τώρα! ...»

ΤΑΝΙΑ: «Πόσος καιρός μάς έχει μείνει; ...»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Δεν ξέρω, Τάνια, αν μπορώ να το κάνω ... »

ΤΑΝΙΑ: «Και, βέβαια, μπορείς! ... Γι' αυτό ήρθες στο νησί! ... Μην αλλάζεις τα σχέδιά σου! ... Ό,τι είναι να κάνεις, κάνε το γρήγορα! ... Καληνύχτα»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Τάνια!»

ΤΑΝΙΑ: «Ναι ...»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: *(Την αγκαλιάζει ερωτικά και τη φιλάει)* «Σ' αγαπώ ... Απ' τη πρώτη στιγμή ... Είναι πάνω απ' τις δυνάμεις μου»

ΤΑΝΙΑ: «Και εγώ ... Και εγώ, σ' αγαπώ»

(Σκοτάδι στη σκηνή)

ΣΚΗΝΗ 2

*(Σκοτάδι στη σκηνή
Ακούμε τον ήχο από δυνατή βροχή
και τη φωνή του νέου άντρα,
χωρίς να τον βλέπουμε)*

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΝΤΡΑ: «Το κεφάλι μου κοντεύει να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Σταμάτησα τρεις φορές στην άκρη του δρόμου. Αισθάνομαι την αναπνοή μου να βγαίνει βαριά μέσα από το στήθος μου. Σχεδόν ασθμαίνω. Πόσο θα ήθελα να έπεφτα σ' έναν γλυκό λήθαργο και όταν ξυπνούσα να μην υπήρχε τίποτα μέσα στο μυαλό μου ... Στις σκέψεις που κάνω, μέρα και νύχτα. Το σκοτάδι του δρόμου με έχει τυλίξει από όλες τις μεριές. Λίγο ακόμα και φτάνω στο φάρο ... Κουράγιο ... Λίγο ακόμα ... Θα τα καταφέρω ... »

*(Ο νέος άντρας εμφανίζεται στη σκηνή
Χαμηλός φωτισμός
Ουρλιάζει, πέφτοντας στα γόνατά του
και ξεσπώντας σε λυγμούς)*

»Πατέρα! Λύτρωσέ με! Λύτρωσέ με! Σε παρακαλώ!»

*(Η σκηνή φωτίζεται
Ο εφημέριος του χωριού, τώρα,
μαζί με το νέο άντρα,
κάθονται δίπλα στη φωτιά
ενός τζακιού, πίνοντας κρασί,
και κουβεντιάζουν)*

ΙΕΡΕΑΣ: «Πεινάς, παλικάρι μου; Έφαγες τίποτα όλη την ημέρα; Να ετοιμάσω κάτι;»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Όχι, Πάτερ. Σας ευχαριστώ. Είχα ανάγκη από παρέα. Και εσείς είστε η καλύτερη συντροφιά που θα μπορούσα να έχω στο χωριό»

ΙΕΡΕΑΣ: «Χαίρομαι που ήρθες στο σπίτι μου. Είναι δύσκολο, παιδί μου, να ζεις το χειμώνα στο φάρο. Πραγματικά, με εξέπληξε η απόφασή σου. Έχεις θέληση και αποφασιστικότητα. Άνθρωπος με θέληση είναι άνθρωπος με πειθαρχία και εγκράτεια. Και τα δύο αυτά γνωρίσματα είναι από τις μεγαλύτερες αρετές που μας έδωσε ο Θεός ... Πιστεύεις,

στο Θεό, αγόρι μου;»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Δεν ξέρω ... Νομίζω πως ναι ... »

ΙΕΡΕΑΣ: «Δεν υπάρχει νομίζω! Ή πιστεύεις ή δεν πιστεύεις! Η πίστη δεν είναι εμπόρευμα για να τη παζαρεύουμε κατά πώς μας συμφέρει!»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Θα επιθυμούσα να πιστεύω σ' έναν Θεό πιο ... Πιο ανθρώπινο, ίσως ... Αυτός ο Θεός ... Με τρομάζει ... »

ΙΕΡΕΑΣ: «Μα ... Πιο ανθρώπινος από ένα Θεό που πήρε σάρκα και οστά και που μίλησε με ανθρώπινη μιλιά;(!) Ο Θεός, παιδί μου, μας καταδέχτηκε! Καταδέχτηκε τα πάντα! Ακόμη και να πεθάνει με τον πιο αιμωτικό από όλους τους ανθρώπινους θανάτους! Ένας τέτοιος καταδεκτικός Θεός δεν θα έπρεπε να σε τρομάζει!»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Με τρομάζει η σιωπή του ... Τόσο κακό ... Τόσος πόνος ...»

ΙΕΡΕΑΣ: «Μιλάς εγωιστικά. Ο άνθρωπος που μιλάει με τη καρδιά του, μιλάει τη γλώσσα της αγάπης. Στην αυτοθυσία μάς προτρέπει ο Κύριος, όχι στην αυτοκαταστροφή! Το κακό δεν εξαλείφεται. Το καλό, όμως, θεριεύει, ριζώνει όλα και πιο βαθιά μέσα μας! Και μια μέρα δίνει στο κακό τη θέση που του πρέπει!»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Υπάρχει τρόπος να σωθούμε; ... »

ΙΕΡΕΑΣ: «Φυσικά και υπάρχει»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Πώς; ... »

ΙΕΡΕΑΣ: «Με τη συγχώρεση ... Και την αγάπη, παιδί μου ... »

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Και ... Εάν δεν μπορέσουμε ποτέ να συγχωρέσουμε; ... Να αγαπήσουμε; ... »

ΙΕΡΕΑΣ: «Τότε ο δρόμος της απελπισίας θα είναι η μόνη οδός που θα μας περιμένει για να τη διαβούμε»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: *(Μικρή παύση)* «Είναι ώρα να πηγαίνω, Πάτερ ... Σας ευχαριστώ για τη συντροφιά ... Για το κρασί ... Ο δρόμος για το φάρο, όταν βρέχει, γίνεται δύσβατος ... Καλύτερα να φτάσω έγκαιρα ... »

ΙΕΡΕΑΣ: *(Βγάζει μέσα από τη τσέπη του μια χάρτινη εικονίτσα)* «Πάρε αυτή την εικόνα της Παναγίας μας. Όταν την έχεις μαζί σου, κανένας

δρόμος δεν είναι δύσβατος στη ζωή ...»

(Ο νέος άντρας κάνει μια κίνηση να φιλήσει το χέρι του ιερέα. Εκείνος του χαϊδεύει τα μαλλιά)

»Δεν χρειάζεται, αγόρι μου ... Δεν χρειάζεται ... Στο καλό να πας ... Να προσέχεις»

*(Σκοτάδι στη σκηνή
Ο ιερέας και ο νέος άντρας αποχωρούν
Ακούμε, τώρα, τη φωνή του νέου άντρα)*

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΝΤΡΑ: Γιατί, άραγε, τρομάζω τόσο και δεν τολμώ να πω στον εαυτό μου και στον ιερέα την αλήθεια; ... Ένα όνειρο που κάνει τη νύχτα τα μάτια σου να μουσκεύουν από τα δάκρυα κι εσύ να παλεύεις ... Να αγωνίζεσαι να κρατηθείς στο ναυάγιο ζωντανός ... Ένας ζωντανός εξόριστος ... Έγκλειστος στο φάρο ... Μέχρι να έρθει το ξημέρωμα ... Και, τότε, μια νέα αρχή να λάμψει, δίχως μνήμη ... Και δίχως αύριο»

ΣΚΗΝΗ 3

*(Στο φάρο
Βροχή και αέρας
Φως από προβολέα αυτοκινήτου
πέφτει επάνω στο τζάμι του παραθύρου
Δυνατό κορνάρισμα
Ο νέος άντρας σηκώνεται από το κρεβάτι και κοιτάζει
Βήχει πολύ
Εμφανή τα σημάδια κόπωσης
από την αρρώστια)*

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Τάνια!»

*(Αρπάζει τη κουβέρτα από το κρεβάτι του
Η Τάνια εμφανίζεται στη σκηνή μούσκεμα από τη δυνατή βροχή
Τη τυλίγει με τη κουβέρτα, ενώ εκείνη τρέμει από το κρύο)*

»Είσαι τρελή! Δεν έπρεπε να έρθεις μέσα στη νύχτα μ' αυτόν τον παλιόκαιρο! Θα μπορούσες να πάθεις τίποτα στο δρόμο ολομόναχη!»

(Τη τρίβει για να ζεσταθεί)

TANIA: «Δεν μπορούσα να μην έρθω να σε δω. Έμαθα από τον δήμαρχο ότι είσαι άρρωστος. Έπρεπε να δω αν χρειάζεσαι βοήθεια»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Θα σου δώσω να φορέσεις καθαρές πιτζάμες για να στεγνώσουμε τα ρούχα σου»

(Φοράει τις πιτζάμες)

TANIA: «Έπρεπε να μου πεις ότι είσαι άρρωστος. Αν δεν μου το έλεγε ο δήμαρχος, δεν θα ήξερα τίποτα»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Είμαι μια χαρά τώρα. Μην ανησυχείς. Απλά, δεν είμαι συνηθισμένος στην υγρασία του νησιού σας»

TANIA: «Είπα στην Αλεξάνδρα ότι θα περάσω τη νύχτα στο φάρο»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Δεν είχες πρόβα σήμερα στο θέατρο;»

TANIA: «Είχα»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: *(Μικρή παύση)* «Φαίνεσαι κουρασμένη, Τάνια. Καλύτερα

να πέσεις να κοιμηθείς. Δυστυχώς, δεν υπάρχει άλλο κρεβάτι εδώ μέσα. Εγώ θα στρώσω στο πάτωμα»

TANIA: «Δεν χρειάζεται ... Θα κοιμηθούμε μαζί ...»

*(Ξαπλώνουν μαζί στο κρεβάτι
Χαμηλώνει ο φωτισμός
Ακούγονται για λίγα λεπτά οι ανάσες τους
Τα σώματα αναδεύονται κάτω από τα σκεπάσματα)*

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: *(συγκινημένος)* «Μου αρκεί αυτό, Τάνια ... Μου αρκεί ... Σ' ευχαριστώ»

TANIA: «Πήγαινε στο Κόκκινο σπίτι ... Έφτασε ο καιρός ...»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Το Κόκκινο σπίτι; ... Δεν ξέρω πού είναι ...»

TANIA: «Θα σου πει ο γερο-βιβλιοθηκάριος στη βιβλιοθήκη...»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Τάνια ... Τάνια ... Αγάπη μου»

(Σκοτάδι στη σκηνή)

(Αυλαία)

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ 1

(Στη παλιά δημόσια βιβλιοθήκη του νησιού, η γραφική φιγούρα ενός γέρο-βιβλιοθηκάριου συνομιλεί με τον νέο άντρα)

ΓΕΡΟ-ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΡΙΟΣ: «Το κόκκινο σπίτι που ζητάς είναι πολύ παλιό. Χτίστηκε με ξύλο και σοβά. Όταν καταστράφηκε όλη η περιοχή από το φοβερό σεισμό, εκείνο έμεινε άθικτο. Σ' αυτό το σπίτι, έζησε μία από τις πιο αρχοντικές οικογένειες του νησιού. Αν τους έβλεπες πριν από χρόνια, σίγουρα θα ζήλευες τα μεγαλεία, τα πλούτη και την αρχοντιά τους»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Γιατί ονομάστηκε *Κόκκινο*;»

ΓΕΡΟ-ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΡΙΟΣ: «Γιατί έπρεπε να βρεθεί ένας τρόπος να διαφέρει από όλα τα άλλα σπίτια που βρίσκονταν κοντά του. Φαίνεται, όμως, ότι το χρώμα ήταν μοιραίο και συνάμα προφητικό, γιατί το σπίτι στο τέλος βάφτηκε κόκκινο και από το αίμα που χύθηκε στα θεμέλια και στο περίβολό του ...»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Πώς έγινε αυτό;»

ΓΕΡΟ-ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΡΙΟΣ: *(Βαθύς αναστεναγμός)* «Στο σπίτι βρήκαν καταφύγιο πολλοί Ιταλοί, κυνηγημένοι άγρια από τους αδίστακτους Γερμανούς. Όσπου δεν άργησε ο διάολος να σπάσει το πόδι του και το κακό συνέβη. Σε μια έφοδο που έκαναν οι Γερμανοί, πιάστηκαν όλοι οι ένοικοι του σπιτιού στη φάκα, εκτός ... »

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Εκτός; ... »

ΓΕΡΟ-ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΡΙΟΣ: «Εκεί ... Κάτω από τα φώτα των προβολέων των τάνκς ... Τους έστησαν σ' έναν από τους κόκκινους τοίχους του σπιτιού ... Και το αίμα που σαν πίδακας ξεπήδησε με ορμή μέσα από τα στόματά τους, έμεινε ανεξίτηλο πάνω στο σοβά, λες και έπρεπε να θυμίζει σε κάθε περαστικό ότι το σπίτι ήταν και παραμένει καταραμένο...»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Καταραμένο; ...»

ΓΕΡΟ-ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΡΙΟΣ: «Τι άλλο θα μπορούσε να είναι;(!)»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Μα ... Δεν έφταιγαν τα μέλη της οικογένειας για τη συμφορά που βρήκε το νησί!»

ΓΕΡΟ-ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΡΙΟΣ: «Όταν βάφεις το σπίτι σου κόκκινο, πρέπει να περιμένεις τις συνέπειες, αργά ή γρήγορα!»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Δεν καταλαβαίνω ... »

ΓΕΡΟ-ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΡΙΟΣ: «Ένα σπίτι που έγινε για να ξεχωρίζει ... Δεν μπορεί παρά να του συμβεί κάτι ξεχωριστό ...»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Τι ξεχωριστό δηλαδή;»

ΓΕΡΟ-ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΡΙΟΣ: «Ενώ όλοι οι κάτοικοι της περιοχής πίστευαν ότι η οικογένεια είχε ξεκληριστεί ... Το μικρότερο από τα παιδιά μπόρεσε και ξέφυγε μέσα από τα χέρια του κατακτητή, κρύφτηκε για μερόνυχτα στη στέρνα του σπιτιού και, τελικά, σώθηκε. Ίσως, όμως, και να μην έπρεπε να σωθεί ...»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Γιατί;»

ΓΕΡΟ-ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΡΙΟΣ: «Γιατί! Γιατί! Μα, δεν καταλαβαίνεις τέλος πάντων! Όταν η κατάρα πέσει πάνω σ' ένα σπίτι ... Και ένα μέλος του σπιτιού να υπάρχει ... Αυτό είναι ικανό να τη συνεχίσει! ... Επιτέλους! Τι θέλεις από αυτό το σπίτι; Τι δουλειά έχεις και ανακατεύεσαι με τέτοια σπίτια! Ξένος δεν είσαι; Γύρνα το νησί μας! Γνώρισε τις ομορφιές του! Μείνε μακριά από αυτό το σπίτι! Σε προειδοποιώ! Το σπίτι είναι καταραμένο! Το κακό έχει στοιχειώσει μέσα του! Μείνε μακριά από αυτό το σπίτι!»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Και για το φάρο, το ίδιο λένε ... Ότι είναι στοιχειωμένος ... Είναι ακατοίκητο το σπίτι σήμερα;»

ΓΕΡΟ-ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΡΙΟΣ: «Όχι, δεν είναι ...»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Ποιος μένει τώρα;»

ΓΕΡΟ-ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΡΙΟΣ: «Αυτός που επιβίωσε, για να συνεχίσει να σπέρνει γύρω του την αμαρτία και τη συμφορά ...»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Έκανε κάποιο έγκλημα;»

ΓΕΡΟ-ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΡΙΟΣ: «Έγκλημα; ... Πες το και έτσι ... »

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Δεν θέλετε να μου πείτε;»

ΓΕΡΟ-ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΡΙΟΣ: «Η βιβλιοθήκη έχει κλείσει, εδώ και ένα τέταρτο. Πρέπει να πηγαίνω. Καλό βράδυ ... (σέρνει τα πόδια του, κουβαλώντας την άθλια καμπούρα του)

»..Ένας φαροφύλακας που μεθοκοπάει για ώρες, αφήνοντας το φάρο αλλά και εκείνο το μοιραίο καράβι που θα περάσει μέσα στη μανιασμένη θάλασσα, μια χειμωνιάτικη νύχτα του Φλεβάρη! ... Δεν κάνει έγκλημα; Σε ρωτάω! Έγκλημα κάνει! Έγκλημα! ... Για μέρες, η θάλασσα ξέβραζε όλο πτώματα ... Θεέ μου ... Πόσα πτώματα, στην ακτή! ... Πόσα πτώματα από το ναυάγιο!...»

*(Ο γερο-βιβλιοθηκάριος αποχωρεί από τη σκηνή
Ο νέος άντρας πέφτει στα γόνατά του
Γοερό κλάμα)*

(Σκοτάδι στη σκηνή)

ΣΚΗΝΗ 2

*(Σκοτάδι στη σκηνή
Ήχοι από φουρτουνιασμένη θάλασσα
Ακούμε τη φωνή του νέου άντρα)*

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΝΤΡΑ: «Είχες δίκιο, Τάνια. Ο γερο-βιβλιοθηκάριος ήξερε την ιστορία για το *Κόκκινο σπίτι* και μου την είπε. Τα θεμέλια του σπιτιού βάφτηκαν με αίμα, όπως και τα θεμέλια τόσων άλλων σπιτιών στο νησί ... Του ίδιου του φάρου ...

Η άνοιξη ήρθε, αγάπη μου. Όχι, όμως, για μένα. Μαζί με το φάρο που στέκει αγέρωχος, στέκει και η καρδιά μου περήφανα θλιμμένη. Σ' αγαπώ ... Κι αυτό κάνει τα πράγματα να φαντάζουν πιο εύκολα και πιο δύσκολα μαζί ...»

*(Η φωνή του νέου άντρα διακόπτεται
από δυνατούς χτύπους στη πόρτα του φάρου
Η σκηνή αρχίζει να φωτίζεται
Η φιγούρα του ιερέα προβάλλει)*

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Πάτερ! Τι θέλετε στο φάρο τέτοια ώρα!»

ΙΕΡΕΑΣ: «Σ' έψαχνα από το πρωί, παιδί μου. Πού ήσουν; Πού είχες πάει;»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Φαίνεστε αναστατωμένος. Έγινε κάτι;»

ΙΕΡΕΑΣ: «Έμαθα ότι πήγες στη βιβλιοθήκη και μίλησες με το γερο-βιβλιοθηκάριο που φυλάει τα βιβλία του νησιού μας. Είναι αλήθεια αυτό;»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Ναι. Ήθελα να μάθω ... »

ΙΕΡΕΑΣ: «Σου είπε για το *Κόκκινο σπίτι*. Έτσι δεν είναι;»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Πάτερ ... »

ΙΕΡΕΑΣ: «Ξέχνα ό,τι σου είπε αυτός ο γερο-δαιμονισμένος, παιδί μου! Το κακό και η αμαρτία έχουν διαπεράσει τη ψυχή του και έχουν κάνει τους ώμους του να γέρνουν, σαν κλωνάρια στον άνεμο! Δεν υπάρχει κανένα τέτοιο σπίτι! Δεν έγινε κανένα φριχτό έγκλημα στο νησί μας ποτέ! Όλα είναι στην άρρωστη φαντασία του! Φαντάσματα, παιδί μου!

Δεν έπρεπε να πας να τον βρεις! Ας με ρωτούσες προηγουμένως!»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Το Κόκκινο σπίτι το γνωρίζει και η Τάνια ... »

ΙΕΡΕΑΣ: «Η Τάνια; ... »

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Η σκηνοθέτιδα»

ΙΕΡΕΑΣ: «Οι άνθρωποι του θεάτρου φαντασιώνονται πολλά ... Έχουν πλάσει έναν ιδεατό κόσμο στο μυαλό τους ... Είναι φυσικό ... Τέτοιοι κόσμοι, όμως, δεν υπάρχουν! Τέτοιο σπίτι δεν υπάρχει! Σου το λέω εγώ! Δεν με πιστεύεις;»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Η πίστη ... Η πίστη είναι γι' αυτούς που δεν έχουν χάσει την ελπίδα τους, Πάτερ ... Όχι για μένα πια»

ΙΕΡΕΑΣ: «Και γιατί όχι και για σένα;(!) Ποια ελπίδα έχεις χάσει εσύ;(!)»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Την ελπίδα να ... » *(Χαμηλώνει το βλέμμα του)*

ΙΕΡΕΑΣ: «Άκου, παλικάρι μου. Ο χειμώνας στο φάρο είναι σκληρός. Σου το είπα από τη πρώτη στιγμή. Έλα εδώ. Στο σπίτι μου. Θα σε φιλοξενήσω εγώ. Θα μείνουμε μαζί για όσο χρειαστεί»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Ανοίγετε το σπίτι σας, Πάτερ, σε κάποιον που, καλά-καλά, δεν γνωρίζετε ... Και μαζί και την καρδιά σας»

ΙΕΡΕΑΣ: «Έννοια σου και έχω γνωρίσει πολλούς σαν και εσένα, παιδί μου! Οι άνθρωποι είναι ίδιοι ... Δεν αλλάζουν ... Αυτό που αλλάζει είναι η μορφή τους ... Οι ψυχές τους, όμως, είναι ίδιες ... Θέλουν παρηγοριά και φροντίδα ... Όπως το παιδί, τον πατέρα του και τη μητέρα του»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Δεν έχω πατέρα ... Ήμουν ορφανός»

ΙΕΡΕΑΣ: «Υπάρχει ο Θεός. Ο Πατέρας όλων μας. Αυτός δεν μας αφήνει να αισθανθούμε, ποτέ, ορφανοί, αν μείνουμε δίπλα Του»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Ο πατέρας μου χάθηκε ... Μια χειμωνιάτικη νύχτα του Φλεβάρη ...»

ΙΕΡΕΑΣ: *(Μικρή παύση)* «Πέθανε;»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Πνίγηκε σε ναυάγιο ...»

ΙΕΡΕΑΣ: «Πώς; ... Έφταιξε το πλοίο;»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: (Μικρή παύση – κοιτάζει έντονα τον ιερέα) «Ο φαροφύλακας ...»

ΙΕΡΕΑΣ: «Ο φαροφύλακας; ...» (προχωράει προβληματισμένος πάνω-κάτω στη σκηνή)

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: (Μικρή παύση) «Θα μου κάνετε μια χάρη, Πάτερ;»

ΙΕΡΕΑΣ: «Ό,τι θέλεις, παιδί μου. Ό,τι θέλεις. Πες μου»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Οι εργασίες στο φάρο τελείωσαν. Οικογένειες ή και μοναχικοί άνθρωποι μπορούν να περάσουν κάποιες μέρες από τον χρόνο τους εκεί ... Όμως ... Κανείς δεν γνωρίζει αυτό που πρέπει να γνωρίζετε εσείς ...»

ΙΕΡΕΑΣ: «Τι πράγμα;»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Ο φάρος είναι στοιχειωμένος, Πάτερ! ... Ήθελα, όλο αυτό τον καιρό, να σας το πω, αλλά δεν έβρισκα τα κατάλληλα λόγια»

ΙΕΡΕΑΣ: «Στοιχειωμένος; ... Μα ... Τι είναι αυτά που λες, παιδί μου; ...»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Φαντάσματα! ... Παντού φαντάσματα! ... Σέρνουν τα πόδια τους! ... Μέσα από τα στόματά τους βγαίνουν αλλόκοτοι, απροσδιόριστοι ήχοι! ... Ακατανόητες συλλαβές που προφέρονται από τα συσπασμένα χείλη τους! ... Όλοι οι νευρώνες του προσώπου τους πάλλονται με μανία! ... Και από τα μάτια τους, νομίζεις ότι θα πεταχτούν έξω οι κόγχες! ... Ικετεύω να φύγουν! ... Να με αφήσουν ήσυχο! ... Και, τότε ... Αυτές οι φωνές ενώνονται ... Για να γίνουν μία φωνή ...»

ΙΕΡΕΑΣ: «Και τι σου λέει αυτή η φωνή, αγόρι μου;»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Να κάνω μια αρχή ... Δίχως μνήμη ... Και αύριο»

ΙΕΡΕΑΣ: (Σκεπτικός) «Καμιά αλλαγή δεν φέρνει πίσω αυτό που χάσαμε»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Ίσως να φέρνει, όμως, τη λήθη»

ΙΕΡΕΑΣ: «Θέλεις να ξεχάσεις; Μόνο με τη συγχώρεση γίνεται αυτό! Έτσι προχωράει ο άνθρωπος στο αύριο!»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: (Μικρή παύση) «Είναι αργά, Πάτερ. Σκοτεΐνιασε για τα καλά ... Πρέπει να φύγετε»

ΙΕΡΕΑΣ: «Θα φύγω, γιε μου. Εσύ, όμως, να προσέχεις τον εαυτό σου»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Σας ευχαριστώ για όλα ... Είστε καλός άνθρωπος, Πάτερ»

ΙΕΡΕΑΣ: «Να ευχαριστείς το Θεό. Εγώ δεν έκανα τίποτα. Άκου, παιδί μου ... Ξέρεις γιατί καμιά από τις γενιές που θα έρθουν, δεν θα ξεφύγει ποτέ από την ανία και τη θλίψη της; Γιατί όλα τα πρόσωπα του επίγειου δράματος θα θέλουν, πάντα, κάτι να αλλάξουν ... Και να ξεχάσουν... Όμως, τίποτα δεν αλλάζει, χωρίς τη Βούληση του Κυρίου μας. Μόνο Αυτός έχει τη δύναμη να το κάνει! Μόνο Αυτός! ... Καληνύχτα»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «... Το Κόκκινο σπίτι το είδα στο όνειρό μου, Πάτερ ... Καληνύχτα ...»

(Ο ιερέας αποχωρεί από τη σκηνή)

(Σκοτάδι στη σκηνή)

ΣΚΗΝΗ 3

*(Σκοτάδι στη σκηνή
Ακούμε τη φωνή του δημάρχου
Εκφωνεί λόγο)*

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ: «Ένα από τα σημαντικότερα μνημεία της πατρίδος μας αργοσβήνει, παραδομένο στη φθορά του χρόνου και την εγκατάλειψη. Σήμερα, αγαπητοί μου συμπολίτες, τα σημάδια φθοράς στους φάρους είναι ορατά και δια γυμνού οφθαλμού ....

Παράλληλα με το πιλοτικό πρόγραμμα για την ανασυγκρότηση του φάρου στο νησί μας, ο Δήμος μας προχώρησε και στην εκπόνηση ενός φιλόδοξου σχεδίου, με στόχο την προσέγγιση του φάρου από τον κόσμο. Για πρώτη φορά, θα περάσουν μέρος των διακοπών τους στο φάρο περίπου πενήντα στελέχη του Πολεμικού Ναυτικού. Και όχι μόνον! Οι παρατηρήσεις τους θα καταγραφούν, προκειμένου να προσαρμοστεί αυτό το σχέδιο στα μέτρα των πολιτών που επιθυμούν να επισκεφθούν την οικεία του φαροφύλακα ... Και να ζήσουν, για λίγο, τη μοναχική και άκρως ποιητική ζωή του ...»

*(Ακούγονται χειροκροτήματα
Η σκηνή φωτίζεται
Εμφανίζεται ο δήμαρχος,
με τα χέρια του ανοιχτά,
για να αγκαλιάσει
τον νέο άντρα)*

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: «Τέλειο! Τέλειο το αποτέλεσμα, νεαρέ μου! Έκανες πολύ καλή δουλειά! Για να είμαι ειλικρινής, δεν περίμενα ότι τόσο γρήγορα θα τελείωναν όλα! Ο φάρος θα είναι ένα κόσμημα, από εδώ και στο εξής, για το νησί! Πολλοί θα είναι εκείνοι που θα θελήσουν να γίνουν φαροφύλακες! ... Σ' ευχαριστούμε για ό,τι έκανες για εμάς! *(Αγκαλιάζει τον νέο άντρα)* Τώρα, πες μου! Τι θέλεις να κάνουμε εμείς για σένα!»

(Μικρή παύση)

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Θέλω να προσέχετε τη Τάνια ... »

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: «Μα ... Η Τάνια είναι αξιολάτρευτη! Όλοι, στο νησί, την αγαπάμε ιδιαιτέρως!»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Μπορείτε να της δώσετε αυτό το γράμμα, δήμαρχε;»

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: «Φυσικά ... Φυσικά, παιδί μου ...»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Σας ευχαριστώ»

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: «Ξέρεις ... Θα σου έλεγα να προχωρήσεις ... Αλλά η Τάνια ... Καταλαβαίνεις...»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Καταλαβαίνω ... »

(Μικρή παύση)

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: *(σφίγγει το χέρι του νεαρού άντρα)* «Ό,τι χρειαστείς, μη διστάσεις. Το νησί και ο δήμος μας θα είναι, πάντα, ανοιχτός για σένα. Πότε φεύγεις;»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Αύριο, το πρωί. Πριν φύγω, όμως ... *(Μικρή παύση)* Θα πάω στο Κόκκινο σπίτι, δήμαρχε...»

ΔΗΜΑΡΧΟΣ: «Όπως επιθυμείς. Μάλλον ... Απ' ό,τι φαίνεται, είναι αργά για να σε σταματήσω» *(ο δήμαρχος αποχωρεί από τη σκηνή, έντονα προβληματισμένος)*

(Χαμηλώνει ο φωτισμός και εστιάζεται στο Κόκκινο σπίτι Διώροφο νεοκλασικό αρχοντικό Ακούγεται το τρίξιμο πόρτας που ανοίγει Στη σκηνή εμφανίζεται ένας ηλικιωμένος άντρας Αποστεωμένη φιγούρα, με τα σημάδια της μοναξιάς για χρόνια)

ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: «Τι θέλεις εδώ; Ποιος είσαι; Τι ζητάς;»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Είμαι ξένος. Μου έκανε εντύπωση το σπίτι. Δεν έχω δει άλλο παρόμοιο σ' ολόκληρο το νησί... Συγχώρα με, γέρο»

ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: «Είμαι άρρωστος. Δεν ζητώ τίποτε άλλο από την ησυχία μου. Γι' αυτό ... Πήγαινε»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Μια στιγμή!» *(Παραμερίζει τον γέρο φαροφύλακα)*

ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: «Είσαι νέος. Ήρθες να κονταροχτυπηθείς με έναν γέρο σακάτη και ταλαίπωρο;»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Τα γηρατειά γεννούν τον οίκτο, όταν έχουν χαθεί όλα τα υπόλοιπα»

ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: *(Σιωπή)*

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Μένω στο φάρο ... »

ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: *(Σιωπή)*

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Ήσουν φαροφύλακας εκεί, γέρο ...»

ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: *(ταραγμένα)* «Τι θέλεις από μένα;»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: *(Μικρή παύση)* «Τον πατέρα μου ...»

ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: «Ποιος είσαι;»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Ο γιος εκείνου που έπνιξες ... Μια νύχτα του Φλεβάρη...»

ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: «Δεν θυμάμαι κανένα ναυάγιο! Φύγε από το σπίτι μου! Σου είπα ότι είμαι γέρος και άρρωστος! Γιατί δεν μ' αφήνεις στην ησυχία μου!»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Ποτέ δεν ήσουν στην ησυχία σου, γέρο! Ποτέ! Ούτε εγώ ησύχασα ποτέ μου!»

ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: *(Μικρή παύση)* «Γι' αυτό ήρθες; Για να πάρεις εκδίκηση; Τι περιμένεις, λοιπόν ... Είμαι ανήμπορος ... Δεν θα σου αντισταθώ ...»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Χρειάστηκε πολύς καιρός για να χάσω όλες τις αντιστάσεις μέσα μου ... Δεν χρειάζομαι τα λόγια σου»

ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: «Το μόνο που χρειάζεται είναι να μη σβήσει το μίσος που σιγοκαίει στη καρδιά ... Σ' αυτό το θεό, πρέπει κανείς να ορκιστεί»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Έχω, ήδη, ορκιστεί σ' αυτό το θεό! Γι' αυτό, πάψε, γέρο!»

ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: *(Στρέφει το κουρασμένο βλέμμα του πάνω στο νέο άντρα – σιωπή)*

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: *(Σιωπή)*

ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: «Τη τελευταία μάχη τη δίνει κανείς με τον εαυτό του ... »

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Εσύ το λες αυτό, γέρο;»

ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: «Ναι. Εγώ»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Και ποια μάχη έδωσες εσύ με τον εαυτό σου;»

ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: *(Μικρή παύση)* «Και να σου πω, δεν θα καταλάβεις ... Ήρθες αποφασισμένος στο νησί ... Ό,τι είναι να κάνεις, κάνε το γρήγορα»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: *(Προχωράει, αμήχανα και νευρικά, πάνω κάτω)*

ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: «Σ' αυτά τα πράγματα, τον πρώτο λόγο έχει η θέληση»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: *(θυμωμένα)* «Σταμάτα, γέρο! Σταμάτα, σου είπα!»

ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: *(Σιωπή)*

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Γνώρισα τη Τάνια ...»

ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: *(Γέρνει το βλέμμα του χαμηλά-σιωπή)*

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Τη κόρη σου ... »

ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: *(Σιωπή)*

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Την αγάπησα ... »

ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: *(Βλέμμα καρφωμένο στο κενό)*

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Όταν ο ουρανός δεν γίνει πατέρας σου και η γη μάνα, η αγάπη γίνεται αγκάθι στη ψυχή σου που τη ματώνει ...»

ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: «Μη συνεχίζεις! ...»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Πώς μπόρεσες να το κάνεις αυτό σε μένα και σε εκείνη; ... Πώς! Σε ρωτάω, γέρο! Κοίταξέ με! Κοίταξέ με στα μάτια!»

ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: «Ρίξε τη σφαίρα σου! Τι περιμένεις! Μη με βασανίζεις άλλο!»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Θα τη ρίξω ... Αφού, προηγουμένως, όμως, μου πεις κάτι»

ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: «Τι πράγμα;»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Περίμενες ότι θα ερχόμουν, μια μέρα, στο νησί;»

ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: *(Μικρή παύση – βλέμμα στο κενό)* «Το περίμενα ότι θα ερχόσουν...»

ΝΕΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: «Γιατί;»

ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: *(δάκρυα)* «Γιατί ...»

*(Πυροβολισμός
Ο γέρος πέφτει στα γόνατα)*

ΓΕΡΟ-ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: *(ψυχορραγώντας)* «Γιατί ο φάρος ... Ο φάρος ... Είναι ... Συγχώρεσέ με ... Εσύ ... Και η Τάνια ... Για το κακό που σας έκανα ...»

*(Ξεψυχάει
Χαμηλός φωτισμός
Ο νεαρός άντρας αποχωρεί πανικόβλητος
Η Τάνια μπαίνει στη σκηνή,
κρατώντας το γράμμα που της έδωσε ο δήμαρχος
Ακούμε τον ήχο από τον μανιασμένο άνεμο
και τη φωνή του νέου άντρα, ενώ εκείνη το διαβάζει)*

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΝΤΡΑ:

«Αγαπημένη μου, Τάνια ...

Μέρα και νύχτα κοιτούσες από μακριά τον πέτρινο φάρο, σαν να περίμενες κάτι ...

Μέρα και νύχτα περίμενα τη στιγμή για να έρθω στο νησί και να μείνω στο φάρο ...

Ήρθα για το έγκλημα κι εσύ με έστειλες στο *Κόκκινο σπίτι* ... Με βοήθησες ...

Ο ιερέας, ο δήμαρχος ... Όλοι στο νησί ... Σ' αγαπάνε πολύ. Δεν θέλησαν ποτέ να σου πούνε την αλήθεια για τον φυσικό σου πατέρα, αν και ήξεραν το μυστικό της μητέρας σου. Όπως το ήξερες κι εσύ, άλλωστε ...

Σε μένα, ο ιερέας μίλησε για αγάπη και συγχώρεση ... Σ' εσένα, προτίμησε τη σιωπή και την επιείκεια ...

Δεν μπορέσαμε να ελευθερωθούμε. Σαν σαράκι, ο πέτρινος φάρος και το Κόκκινο σπίτι κατέτρωγαν τη ψυχή μας, πριν γνωριστούμε ...

Κι όμως ... Θυμάσαι εκείνη τη νύχτα; ... Η βροχή και ο αέρας χτυπούσαν το φάρο από όλες τις μεριές και μαζί και τις ζωές μας ... Έγειρες επάνω στη καρδιά μου κι εγώ σε κράτησα σφιχτά ...

Θυμάσαι, Τάνια; ... Εκείνη τη νύχτα ... Εμείς ... Αγαπηθήκαμε ...»

(Η Τάνια πέφτει στα γόνατα, αγκαλιάζοντας το άψυχο σώμα του πατέρα της Φωτίζεται, για τελευταία φορά, ο πέτρινος φάρος Αγέρωχος και επιβλητικός)

(ΑΥΛΑΙΑ)